

Τρεῖς τάκτες φροντίσιν οἱ λατίνοι διὰ τὰς φυχὰς, ὅπερ ἔξερχονται ἀπὸ τὴν παρθέσαν ζωῆν. ὁ εὐαγγελιστής εἶναι ὁ Παρθέσιος, εἴτε βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν· δεύτερος εἶναι ἡ αἰώνιος κόλασις τῆς Αἰώνας· τρίτος, ὡς ἀυτοὶ λέγονται, εἶναι πῦρ καθαρτικού, τὸ δικτίον ἢ σύγκλιμας Εὐκκλησίας ἢ Αὐτοκλική, οὔτε παρέλαβε, γάτε τὸ δέχεται παντελῶς. δογματίζεσθαι λοιπὸν ἀυτοὶ εἴτε, ὅτι μετὰ τὸν Θάνατον, αἱ μὲν καθαραὶ καὶ πάσις κηλίδος ἐλεύθεραι φυχαὶ, ἥγεν τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀγίων, εὐθὺς ἀπέρχονται εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς Παρακλησίγυνης, ηγε κληρονομήστη τῆς προητοματμένης ἀυτοῖς ειρήνας. αἱ δὲ φυχαὶ, ὅπερ διελείωσαν μετὰ θανάτου μάρτυραν, οἵ μὲν τὴν προπατορικήν, καθὼς οἱ ἐθνικοί, εὐθὺς ἀπέρχονται εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν.

Οὐσαι δὲ φυχαὶ μετὰ τὸ βάπτισμα, ἐπεστρεψαντες διαφέροντες μάρτυρις, εἴρομολογοῦνται δὲ γυνήσιως, ἀλλὰ δὲν ἔξισται να τελειώσαν του κανύβου, ὅπερ τὰς ἔδωκεν οἱ πυρικτικότων, καὶ νὰ κάμωσι καρπής ἀξίας τῆς μετανοίας πρὸς ἔξιλέωσιν τῶν αἰμαρτιῶν της, ἀυταὶ αἱ φυχαὶ, καθὼς λέγονται, πέμπονται ἀπὸ τὸν Θεόν εἰς ένα πῦρ, ἐξω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς Κολάσεως, καὶ διὰ ἐκείνης τῆς πυρὸς καθαρίζονται, αἱ μέν οὐληγορεῖτερού, αἱ δὲ μοργάτερού καὶ περισσότερού, κατὰ τὰ ἀμαρτίματα δικαιοῦνται. καὶ κατὰ τὰς ἀλειμμασύνας καὶ λειτουργίας, ὅπερ γύνονται διὰυτα.

Τέτο δὴ τὸ Παρυπτέριον, ὅπη καθὼς εἶπα, οἱ Αὐτοκλική Εὐκκλησία πατελῶς δὲν τὸ δέχεται, μάλιστα καὶ τὸ σοχάζεται διὸ ἐνα μύθου, οἱ μῆλοι εἰπεῖν, διὰ ἐνα πλάσιον μεταλλεῖον, ἀπὸ τὸ δικαῖον ἐκπεριπτίνιος συγκροτεῖται καὶ συνίσταται οἱ Τράπεζαι τῆς Πάτης, καὶ τῶν περὶ τὸν Πάτην, τάτο, λέγων ἐδίω-

τὸ διωρίσθι ὑπόθεσίς καὶ ὅλη τῶν μερικῶν ἔχεινων δικλέξεων. τέτοιο ἐξάδη οὐ πρώτη ὑπόθεσή τῶν ἀγώνων τῆς Ιερᾶς Μάρκου. καὶ τέτοιο τὸ ίδιον ἐξάδη οὐ πρώτη αὐθορίη, ὅπερ ἔδειξε τὴν μικροτυχίαν, διὸ νὰ μὴ λέγω ἐυνύς ἐυνύς τοῦ φεύγοντος ἄλλων τινῶν, ὅπου ἐπρεπε νὰ εἴηι οἱ βοηθοί τε. οὐ πρώτος βέβαιος, ὅπερ ἔδιωρίσθι εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταῦτην ἐκ μέρους τῶν ἀντολικῶν, οὐ Μάρκος ἡτον.

Ἄλλος τοῖτος ἀπὸ αὐτὸν, ἡτον καὶ κάποιος Βισσαρίων Νικαίας Μητροπολίτης νεώτερος τὴν ἡλικίαν, πολὺ νεώτερος τὸ φρόνιμα, καὶ φιλότιμος εἰς τοὺς λόγους. εἰς μερικὰς δικλέξεις, ὅπερ ἔγιναν διὰ σόμητος, οὐ Μάρκος απεκρίνετο, οὐ Μάρκος ἀγεστεύεται, οὐ Μάρκος ἔλυτ τὰς ἀπορίας. καποιόντι ἐκ μέρας, δὲν ἔλειπτε νὰ βοηθῇ καὶ οὐ Νικαίας, ἀγκαλιάζει αμυδρῶς. ἡθέλησεν οἶμαι οἱ λατῖνοι καὶ ἐγγράφως νὰ εἴπουν καὶ νὰ παρασημήσουν τὴν δόξαντος. οὐ λόγος ἀνεφέρειν εἰς τὸν βασιλέα. οὐ βασιλεὺς κελεύει νὰ γράψῃ καὶ αὐτόις δηλαδή τὴν αὐτίρρηστην. καὶ ταῦτα λέγων ἀπέβλεπεν εἰς τὸν Ερέσου (ριτῶς ἄτω γράφει οὐ Συρόπτελος). τέτοιο ἐξάδη πρώτη αὐθορίη διχονοίας καὶ οκανδάλω τῆς Νικαίας πρὸς τὸν ἄνθρωπον τῆς Θεοῦ Μάρκου, οὐχὶ μόνον διατί οὐ βασιλεὺς απέτεινε τὰς ὀφθαλμάς της τὸν Ερέσον, δηλαδή προκρίνωντάς τον ἀπὸ ὅλης τῆς ἄλλης, καθὼς καὶ ἐπρεπε, ἀλλὰ καὶ διὰ ἄλλην αἰτίαν ἀκόμα, τὴν ὄποιαν ἐυνύς θέλετε τὴν αἰχνήν.

Οὐ Νικαίας ἔτος, εἰς τὴν αρχὴν, οὐκ οἱ λατῖνοι ἐπρόβαλον τὸ ζήτημα τέτοιο, καὶ εἶπαν, οὖτι εἰς τέτοιο νὰ γίνωνται αἱ δικλέξεις, ἀμολόγουντευ δινάπιον τῆς βασιλείως, οὐτὶ ἔγω. καὶ ἔχωτε λέγειν περὶ αὐτῶν. εἰς μὲν γὰρ τὰ περὶ τῆς δόξης ἔχωτε λέγειν ἵσως, εἰς τέτοιο δὲ οὐκ οἶδατι λέξω. αὐτὸς λοιπόν, οὐτε

ὅπερ πρώτου δὲν ἔξειρε τὸν αὐτὸν εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν, ὅπερον καὶ χωρίς γέ τοῦ δοκῆσαι προσαγοῦ, εὑρέσῃ πρόθυμος εἰς τὸν γράψῃ. ἀλλὰ διατί, καὶ πόθεν; εἶναι γυναική καὶ τάτη ἡ αἴτια. ἦτοι εἰς τὴν σύνοδον ἐκείνην, καὶ ἔνας πυευματικὸς, σάτανικὸς δὲ μᾶλλον, Γρηγόριος τύμορε, σκυρωπός πυνηρότατος κακοτρόπωτας, καθὼς ἀρχοτὸς περιγράφει τὰ κακομήχανα ἡ θυγάτης Ιωρίκος Σιρβιλός, ἡτος ἀπὸ ἀδεμίνας καὶ φαύλας αἵτιας εἰχεν ὥχληκιν μεγαλωτάτην πρὸς τὸν λίφεσθα. ἡτος λοιπὸν διὰ τὸν πρὸς τὸν δίκαιον φθόγοντα, παρακινεῖ τὸν Νικαίας μὲ κάτετρόπον εἰς τὸν γράψῃ. πείθεται ὁ φιλότικος ἐκεῖνος καὶ γράψει· ἡτος ὁ κακομήχανος Γρηγορος. τὸ λαμβάνει, καὶ παρευθὺς τρέχει εἰς τὸν βασιλέα. τὰ δεῖχνει εἰς αὐτού, τὸ ἐπαίνει, τὸ ὑπερούψωνει, καὶ παρακινεῖ προδοῶς τὸν βασιλέα ἀυτὸν νὰ σείλη πρὸς τὰς λατίνας, ὡς δῆν φιλοτιμότερον κατὰ τὴν φράσιν καὶ ρητορικώτερον.

Αλλὰ δὲν ἐπέτυχεν ὁ δόλιος καὶ τὸν κρίσιν τὰ βασιλέως κατὰ τὴν γυγάριν τα. ἐπειδὴ ὅταν ὁ βασιλεὺς εἶδε τὰ δύο, ἐπήγεστε μὲν καὶ τὸ τέ Νικαίας, ἀλλὰ κατά τι, καὶ μόνον κατὰ τὸ προοίμιον, ὑπερούψωστος δὲ τὸ τέ Εὔφεσθα, διὰ τὰ ισχυράτου ἐπιχειρήματα, διὰ τὰς ἐντέχνες της κατασκευας, καὶ τὰς πολλὰς τὰ παρασκήτεις καὶ μαρτυρίας. ὅτεν δὲ ἀυτὸς εἰς τὰς λατίνας πρὸς ἀποχριστινούς εἶλεν.

Ἐντεῦθεν ὁ Νικαίας συνέλαβε πόνου κατὰ τὸν αἴγιν· καὶ ὁ φθόνος τοῦ πυευματικοῦ αὐτοῦ πιζεῖς καὶ ἐξανιπτεν εἰς μεζοντα φλόγα τὸν τέ Νικαίας. ὅτεν λέγων καὶ προσττων ὡς εἰ κατὰ τὸν δίκαιον καὶ ἀρίστων αὐθόδος, καὶ τὸν Νικαίας ὑπερεπαίνων καὶ ὑπερούψων επίτιδες ὁ τέ πρώτα διαβέλη μηκτῆς, εἰς τὸν δικόναν τὰς ἔφερε, καὶ τόσον δεν ἔθελεν εἰς τὸν

ἔντες νὰ συμφωνῇ ὁ Νικᾶς μὲ τὸν Εὐφέσον, ὡς ὅπερ
τῷ εὑμπράκτῳ ἔδειξε τὸ μῆσος καὶ τὴν ἀποβοφήν,
ὅπερ εἶχε πρὸς τὸν ἄγιον.

Εἰπειδὴ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς διαλέξεις ἔκεινας (ὅτι
ὁ βασιλεὺς δὲν ἔφηντος τὸν Εὐφέσον νὰ εἴη γύγην εἰς
τὰς λατίνας καὶ τὴν δοξαν τῆς ἡμετέρας Εὐκαλυπτίας,
τὴν ὅποιαν ἔκεινοι σφοδρῶς ἐζήτησαν) τὸ βασιλικόν
καταφρονήτας προσάγυματος ὁ Νικᾶς, ἐγὼ, εἰ-
πεν, ἔχω ἐξεσταυ νὰ εἰπῶ καθώς θέλω τὴν γυνώμην με.
καὶ λέγωντας καθὼς ἥδε ληστεῖ τὴν γυνώμην, οπός εἰ-
χε περὶ τῶν ψυχῶν, ὅληγουτι ἀναμείνεις, ἀνεχώρησεν
ἀπὸ πλησίου τῆς Εὐφέσου, καὶ ἀπελθὼν ἐκάθισεν εἰς
ἄλλον τόπον, ὅπερ ἐκάθιντο ἀρχοντες συγκλητικοὶ
πρὸς ἐνταξίαν τῶν διαλέξεων, δείχνωντας εἰμπράκ-
τως μὲ τὴν ἀναχώρησιν τῆς τόπη, τὴν ὅσην διχό-
νοιαν καὶ ἀπέχθειαν εἶχεν εἰς τὴν ψυχήν των κατὰ τῆς
ἀγίας ἔκεινης ψυχῆς. καὶ ἀγκαλὰ καὶ προτύτερα ὅ-
ληγη ἦτον ἡ βούδειά τε, τότε δικαιος καὶ παύτελως
λειποτακτήσας ἔφησε μόνον τὸν μέγαν τετον ἀν-
τλητήν ἐν τῷ σαδίῳ ἀγωνιζόμενον.

Α' Διὰ τί τάχα ὁ μέγας ἐτος ἀγωνιστής; τά-
χα ἐσυγχίθη διὰ τὴν προδοσίαν τῆς συναγωνίσου
τε; τάχα ἐδειλίασε τὴν ἑφοδὸν τῶν ἐχθρῶν; τά-
χα ἐμικρούχησε βλέπωντας μόνον τὸν ἐκυτόντα
πρὸς πολλὰς ἀντιπαρατατόμενον; ὅχι ὅχι. μὴ ταῦ-
το σοχασθῆτε ἀδελφοί. τότε μάλιστα ἐδειξε τὴν
σανεσότητα τῆς ψυχῆς τε. τότε ἐσύναξε τὰς δυ-
νάμεις τε. καὶ εἰς ὧν ἔτρεπτε καὶ ἀνίκα πολλάς, Μάλι-
στα ἐνίκησε καὶ κατέβαλεν ὅκεινον, τὸν ὄποιον, ως
ἄκροπολιν, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν ως ἄλλον Γολιάν, εἰς
εἰς μονομαχίαν οἱ ἐναντίοι τῆς ἐπερβαλούν. καὶ διὰ τοῦ
καταλάβετε ποτὸν λέγω, θέλω ἐξηγήσω τὸν λό-

γου μα, οσον είναι δυνατὸν σαφέσατα, καὶ προσέχετε, διατὶ κατὰ ἀληθείαν είναι προσοχῆς ἄξιος.

Ἄπό τὰς διωρισμένας δέκα εἰς τὰς διαλέξεις ἐκ μέρας τῶν λατίνων, ὅτον εἴναις Καρδινάλιος Γουλιανὸς ὄνομαζόμενος. Ήτος εἶχε τόσην δύναμιν εἰς τὰς λόγιες, καὶ μὲ τόσον εὐδυμητικὴν τὸν ἐπελεῖσεν ἡ γράμμα, επειδὴ καθὼς λέγεται οἱ Ἑλληνες, εἰς τὸν νῦν ὅτου δαιμόνιος, ἢγεν ύπερφυῆς καὶ παράδοξος ἐπειδὴ οὕτων ἡθελεν ἀκάστη βίᾳ ὀλόχλιρον λόγον, ὑπερον ἀπὸ τὸ τέλος ἀποκρινόμενος ἔλεγεν, ὅλα τὰ κεφάλαια τῆς λόγιασθαι τὸν δέκα, ἢ δέκαπέντε, ἢ εἴκοσι. τὸ πρῶτον ὅτου τόδε τὸ γόνικόν τὸ δεύτερον τόδε, τὸ τρίτον τόδε, καὶ καθεξῆς ἕως εἰς τέλος. ἔπειτα ἔκανεν ἀρχὴν ἀπὸ τὸ πρῶτον λέγωνταις, εἰς τὸ πρῶτόν σα κεφάλαιον, ὅπερ εἶπες τόδε, σε ἀποκρίνομαι τῆτο· εἰς τὸ δεύτερον, ὅπερ εἶπες τῆτο, σε ἀποκρίνομαι τόδε· καὶ βήτως ἔκανεν ἕως εἰς τὸ τέλος εἰς ἔνα κεφάλαιον.

Τάχα δὲν εἶπε αληθῶς, πῶς ὅτου εἰς τὴν ἀγρίνιοιαν δαιμόνιος; τί νομίζετε λοιπόν, καὶ τί προσμένετε καὶ ἀκούσετε, ἀκροατέοι; πῶς τάχα αὐτὸς ὁ Καρδινάλιος είναι ὁ τῶν λατίνων Γολιάθ, μὲ τὸν ὅποιον ὁ Μάρκος ἐκρομάχησεν; ὅχι δὲν είναι τάτος· ἥτος ὁ τοστός καὶ ἀσύγκριτος νοῦς, δὲν ἔκρινεν ἵκανὸν τὸν ἀσύγκριτον τὰς ἀγωνίας τὴτούς μὲ τὸν Ἰηρὸν Μάρκον· καὶ διὸ να μὴ νομίσητε, πῶς δὲν λέγω αληθείαν, ἀκούσατέ το ἀπὸ τὸ ίδιον τετελέμα; ὅπερ δὲν αἰτχύνεται νὰ ὠμολογήσῃ τὴν ἀληθείαν.

Μέχρι τοῦ παρόντος, λέγει, εἶπον, ὅσα δῆτα
καὶ εἴρηκα· τὸς δὲ ἐφεξῆς αὐτοδέξεται λόγικες ὁ τοῦ
Γερᾶ Παλαιτίου διδάσκαλος· καὶ σέει καὶ ἀποδώσει τά-
τας ἀξέκεντως χαλᾶς, κατὰ τὴν εἰδόσαν αὐτῷ σύ-
νεσιν καὶ σορίαν. καὶ ἀγωνιεῖται ἵκαιῶς τὸν περὶ τότου
ἀγωναν· εἶγω γάρ τοι καὶ εἰμὶ ἵκαιος κατ’ αὐτὸν. καὶ ε-
πιάσατο. αὐτὸς δοχειοῦ τώρας καθ’ εἶνας, πότος ἦτον
εἰς τὴν σοφίαν ἐκεῖνος ὁ διδάσκαλος (Ιωάννης ἐκα-
λεῖτο, τὸ γένος ἐσπάνιος) ὡς οὐτε ἢ τόση δεινό-
της τοῦ Ἰηλιανῆ συγκρινομένη μὲ τὴν σοφίαν ἐκείνη,
καθὼς ἐκεῖνος ὁ Ιωάννης ἀμολύνεται, διρήσκετο μικρὸν
καὶ ἀσθεῖται. αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ φοβερὸς Γίγας, δ-
ιατὴν εὐγῆκε διώρισμένος νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν Ἱε-
ροῦ Μάρκον.

Τάχα μήπως ἐφοβήθητε χριστιανοί, διὰ τὸ
εἰδικόν μας ἀγωνισμόν; τάχα μήπως ἐφοίξατε τὴν ὑ-
περβολὴν τοῦ ἀνταγωνιστῶν; τάχα μήπως ἀσχύνθη-
μεν εἰς τὴν μονομαχίαν τοῦ Γραπτοῦ Γολιάθ; οὐχι;
Θαρσεῖτε ἀδελφοί· μεντὸν ἡμῶν ἡ νίκη.

Οὐ Γραπταῖς ναὶ ἦτον πολὺς τὴν σοφίαν. Ἐτοι
δεινός εν τῷ διαλέγεσθαι. Ἐτοι ποικίλος καὶ παντρυός
τὸν νῦν, καὶ εἰς τὴν τῶν λόγων μεταχείρισιν ἔνεργος
φος, καθὼς τὸν περιγράφει ὁ πολλάκις ἐνθεῖς με-
γάς, Γενναλησιάρχης ὁ ἀληθέσκοτος ἐκείνων τῶν συμ-
βάντων ἱσορικός. Ἐτοι λέγω τοιότος.

Ἄλλος δὲ σοφάτε ἦτον ἀυτή ἡ κοσμική, ἀυτή
ἡ διθλική, ἡ μωρὰ καὶ πεπατημένη, καθὼς τὴν ὄνο-
μαζεύοντας διδάσκαλοι. δὲν ἦτον δηλαδή ἡ θεία
καὶ πνευματική, τὴν ἡπρίαν μόνος ἀπὸ ὅλας εἶχεν
ὁ Μάρκος. οὐδενὶ ἐξ ἀνάγκης ἡ σορία τοῦ Κόσμου,
ὅπερε νὰ φενῇ μωρία καὶ ἀφροσύνη, παρέμεινε.

νις διὰ τὸ Μάρκος τῆς σοφίας τῷ πνεύματος. Τόδε τὰ ἴδια λόγια τῆς φιλαληθεύσατε Ιεροίκα.

„Οὐδὲ Ἰσπανὸς Γωγένης φιλονεικότερον διελέγετο τῷ Εὐφέσῳ. Καὶ απὸ τῆς προκειμένης ὥλης τῶν λόγων (ὅπερ ἔτοι μετέβασεν οὐκέτι τὸ Παρρυατόριον) ἐφ' ἑτερα μετέβασεν (ιλήν ἔχωτας δηλονύτι, ως κατητχυμένος τούτῳ ἀποκριθῆ) καὶ προβλήματα προέτειν, μηδὲ διλατεῖ τῷ προκειμένῳ σκοπῷ ανήκοντα. Μηδεῖς δὲ ἐθάυριζομεν, πᾶς ὁ Εὐφέσος, εὐθὺς ἐδίδε τὰς λύσεις, μετὰ παρασκέψεων γραφικῶν, μὴ προειδὼς, καὶ προέσθετο προτείνειν ὁ Γωγένης.

Ω Νίκη. ὡς τρόπαια. Οὐ δόξα τῷ γένει τῶν ἱωμαίων. δέκα ἥσαν οἱ διυοισθέντες, ως εἶπομεν, εἰς τὰς διαλέξεις ταύτας. Εκ τότων, απεφάσισεν ὁ βασιλεὺς, οἱ δύω μοναχοὶ νὰ διαλέγουνται, ἢτας ἐ Εὐφέσος ως ὁ Νικαῖος, αὖν τύχη καρμίλα ἀπορία, τότε νὰ συμβαλεύωνται, καὶ νὰ συζητῶν καὶ μὲ τὰς ἄλλας, τῇτο ἔστι μὲ τὰς ὄχτας, διὰ νὰ ἐμρίσκου τὴν προσήκοσαν ἀπόκρισιν ἐκ τῆς κοινῆς σχέψεως.

Οὐ βιοσαρθρών, ως σίδοιμεν φεδόνω κεντάμενος απέση, ἐλειποτάχτησε, καὶ οὐδὲ παραμικρὰν βούθειαν δὲν ἐπράθησεν εἰς τὸν συναγωνισμὸν τα. μάλιστα καὶ εἰσώνειτο, παρέμερον καθημένος, καὶ μπόκρυφον επεριγέλλει οὐδὲ τὸν σατανικὸν Γρηγόριον, τὸν τῆς ἀληθείας αὐλαίτην εὐρέσω τε ταῦτα πρωταριστον. οἱ λοιποί, καθὼς εἶπεν ὁ Ιεροίκος, απὸ τῆς διποίης, ενας ἢτον καὶ αὐτός, ως ἀρχετὸς πεπαιδευμένος καὶ λόγιος, ὅχι μόνον δὲν ἐβοήθησεν, ἀλλα καὶ ἐθάυριζον λέγει.

Διατὶ ἐθαύμαζον; ὅτι καὶ μὲ ὅλον ὄπε, ὁ τόσον περιβόητος ἐκεῖνος ἀντίπαλος πειρατικῶς καὶ κακοτρόπως ἐμεταχειρίζετο τὰς διαλέξεις ταῦ. μὲ ὅλον ὄπε δὲν ἔτεκεν σίς τὴν ὑπόθεσιν τῶν λόγων του, κακῶς πράκτει σίς τὰς ἀληθίνας καὶ τιμημένας φιλοσόφας ως Θεολόγυας, μὲ ὅλον ὄπε ταῦ ἐπρόβαλλεν ἔξαφνα πολλὰ καὶ διαφορὰ ζητήματα καὶ προβλήματα, διὰ τὰ ὅποια δὲν εἶχεν, εἰδησιν, πῶς ταῦτο διλαδὴ καὶ τῦτο ἔχει γὰρ ταῦ προβάλῃ, διὰ γὰρ ἐτοιμασθῆ κακῶς κανεστιν ἄλλοι εἰς ἄλλας ὑποθέσεις, αὐτῷ καὶ μὲ δλα τάχιτα, ὁ πάντοφος ως θαυμάσιος Μάρκος, εἰς ὅλα ἔδιδε λέγει, τὰς λύσεις πιρουτῶν, ὡσαύ γὰρ ἥθελεν εἶναι ἐτοιμασμένος πρὸ ἡμέρων.

Αὐτὰ πέφεν καὶ πῶς ἔκανε τὰς λύσεις ταῦ; μετὰ παραπάσεων λέγει γραφικῶν. ὅχι διλαδὴ ἐκ τε Αὐτοτέλεως καὶ Πλάτωνος. ὅχι ἀπὸ τὴν ἔξω σοφίαν τὴν κατακεπατημένην καὶ μωράν, ἄλλ' ἐκ τῆς αὐθεντίας τῶν ἀγύρων γραφῶν. ἐκ τῶν ἀγύρων γραφῶν, λέγω, ὄπε εἶναι ὁ θησαυρὸς τῆς ἀληθείας. τὸ ἀκένωτον ταχιέτον τῆς ὄντως σοφίας. οὐδὲν ἀκαταμάχητος πινοπλία ταῦ πνεύματος. ἐκεῖθεν, ἐκεῖθεν λέγω ὁ τωόντι σοφὸς καὶ μέγας Μάρκος ἀπεσόμισε, καὶ κατίσχυντος τὸν φλύαρον καὶ σοφίζην μάλλον, οὐδὲν. ἐκεῖθεν λαβὼν λίθος ἀπεσφρουδόντος καὶ κατέβαλεν, ὁ νέος Δαβὶδ τῇ δυνάμει ταῦ πνεύματος, τὸ γυντίκον ἐκεῖνον καὶ ἀλαζόνα Γολιάθ. ἐπειδὴ, τὸ γὰρ μεταβαίνη, ἀπὸ τὴν προκειμένην ὑλην σίς ἄλλα, καὶ τὸ γὰρ προτείνη ζητήματα, μηδὲ ὅλως τῷ προκειμένῳ σκοπῷ συντείνοντα, ὅτι λογοῦς ἦτον, καὶ τὸ γὰρ ερώτη, πῶς ἀπετεῖνοι ὁι ἄγγελοι, καὶ ἀπὸ ποίαν λίγη ἔχει γὰρ αὐτέψη τὸ πῦρ ἐκεῖνο τῆς Κολασεως, ὄπε μέλλει γὰρ δεχθῆ τὰς ἀμερτωλάς;

Διά

D

Διὰ τὰ ὄποια ἀνέγητα καὶ δυσσεβῆ ἐρωτήματα, καὶ ἔνας κάποιος Ἰάγουαρις ὄφομαζόμενος, εἰς τῶν παρακαλημένων συγχαλιτικῶν, σῖτεν μὲν ἀγανάκτησιν πολλὴν, γνώσεται τότε ὁ ἐρωτῶν, ὅταν ἔχεισε παραγένηται, οὐέλει καταλάβει ἀπὸ πολλοῦ ὅλην ἀνάπτει ἐκεῖνο τὸ πῦρ, ὅταν πέσῃ εἰς αὐτὸν, ἐκεῖνος δέ ποτε κάνει τοιαῦτα ἐρωτήματα. τοιαύτην ἀπόκρισιν ἀγανάκτων ἔδωκεν ὁ καλὸς Ἰάγουαρις· ὅταν λέγω ὁ φλύαρος ἐκεῖνος, τοιαῦτας φλυαρίας ἐπρότεινεν, ἔξι παντάπασιν ἀπὸ τὸ προκείμενον, καὶ πολλῆς ἀνοισίας γυριάτας, δὲν εἶναι φαινεόν, ὅτι ὡς νικηφόρος καὶ κατὰ τροπωρένος, ἀπὸ τὴν θεῖκήν ἀλήθειαν τῶν ταῦ Μάρκος λόγων, ἔλεγε ταῦτα, ὅσον μόνον διὰ νὰ μὴ φρενῇ, πῶς ἐνικήθη, καὶ ἐπεσεν εἰς τὴν ψῆφον δέ μέγας Γίγας τῷ παπισῶν; ὅτως ἔχει οὐδὲ λήθεια λάμπει ὑπὲρ τὸν ἥλιον.

Αὖλακα τί; αὐτὰς ἦσαν, ωσὰν νὰ εἰπῇ τινας ἀκροβολιστρόι. ὁ πόλεμος δέ μέγας ἀκόμα. δὲν εἶχε συγκροτηθῆναι. Η παθολική σύνοδος ἀκόμα δὲν εἶχεν ἀνοίξει· μὰ τέλος πάντων, μετά ὁκτὼ μῆνας σχεδὸν, ὁπότε ἐτελαιπωρεύτητο δειγμὸς εἰς τὴν φερραρίαν, ἥλθε καὶ τῆς τελείας συνέδεται ὁ καιρός· ἐπέδη οὐ διωρισμένη ἡμέρα, διὰ νὰ γένη πρώτη συνέλευσις· καὶ ἔγινεν, ὅχι εἰς Ναὸν, καλῶς ἦτον σύνηθες εἰς τὰς οἰκεμενικὰς συνόδους, ἀλλ’ εἰς τὸ παλάτιον τῆς Πάπα, διατὶ λέγει ἦτου ἀπόδον καὶ ἀνάρτησον εἰς τὴν ὑπεροχήν τῆς Πάπα, νὰ φαίνεται εἰς τὰ πλιόνι πορευόμενος εἰς τὴν Εὐκκλησίαν, οὐ δόποια δὲν ἦτου μακρύτερον, ἀπὸ μίαν βολὴν λίθῳ. ἐκεῖ λοιπὸν γενομένης τῆς συνοδικῆς συνέλευσεως, ὁ Μάρκος ἀνεδέχθη τῶν ἀγανάκτησις τῶν διαλέξεων· καὶ εἰς τὴν πρώτην τὰ διάλεξιν προκηνυφωμένος, πῶς ὁ λόγος της θέλει εἶναι εἰς τὸ ἔξις, περὶ τῆς προφητείας, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃν πρῶτον οἱ δροι τῶν οἰκεμενικῶν

συνόδων, καθώς ἔχεις καὶ καθηκόντα ἀπὸ ἐκείνων, διὸ
νὰ φαγῶμεν, λέγει, καὶ ἡμεῖς σύμφωνοι τοῖς ἐν ἐκεί-
ναις Πατράσι, καὶ ἡ παρέστα σύνοδος ἐκείναις ἀκό-
λυθος.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΛΟΓΟΦΑΙΛ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΤΕΤΣΙΟΥ

Τὸ διάτημα τοῦτο, παντελῶς δὲν ἀρεστεν· εἰς
τὰς λατίνας μάλιστα καὶ μὲ κάθε τρόπον ἐσπέδαζον
νὰ κάμψῃ ἀπολογίαν, καὶ νὰ ἀποδεῖξῃ, ὅτι ὁρθῶς
καὶ ἐυσεβῶς ἔκαμψεν εἰς τὸ σύμβολον τῆς πίσεως τὴν
προοδήκην. Ὁχι ἔλεγεν δὲ Μάρκος· ἡμεῖς δὲν οἱ
ἐγκαλῶντες· ἡμεῖς πρέπει νὰ εἰπεῖμεν πρῶτον, ὅ-
σα εἶναι ἀρμόδια εἰς τὸν ἐγκαλῶντα νὰ εἴπῃ, καὶ τό-
τε μένει εἰς ἐστας νὰ φέρετε εἰς τὸ μέσον τὰς ἀπο-
λογίας σας· καὶ λοιπὸν γίνεται ἀλογοτροπή μεγά-
λη, τὸ δεῖπνο Μάρκου διάτητος νὰ εἴπῃ, εἴτι εἴβελθ-
το κατὰ τῆς προοδήκης, καὶ τὰς ὅρες ἀπαιτήντος τῶν
οἰκαπενικῶν συνόδων, τῶν δὲ λατίνων ὄλαις δυνάμε-
σι πρὸς ἀπολογίαν ὀρμώντων, καὶ τὴν ἀνάγυνωσιν τῶν
ὅρων μηδὲ ἀκροίς ωστε παραδεχομένων.

Τόσον δὲ βαρὺ κακὸν ἐφαίνετο ἡ ἀνάγυνωσις
τῶν συνοδικῶν ὅρων εἰς τὰς λατίνας· ωστε ὅποι, καὶ
ἄφεντος ἐλένης ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἡ συνέλευσις, εἰδρυ-
μον εὐθὺς οἱ καρδινάλιοι καὶ πολλοὶ λατίνεπίσκοποι
εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὸν Πατριάρχην εἰς τὸ κεῖλον
τὸ Πατριάρχειον παρόντων καὶ τῶν ἀνατολικῶν ἀρχιε-
ρέων, καὶ ἐκεῖ ἔβαλαν ὄλα τὰς τὰ δυνατὰ διὰ νὰ ἐμ-
ποδίσῃ τὴν τοιάυτην ἀνάγυνωσιν· καὶ τί θέλετε κερ-
δῆστε, ἔλεγον, ἀνίστοις ἀνακηρύξετε ενάντιον μας,
τῶν οἰκαπενικῶν συνόδων τὸ ἀνάθεμα; τῷτο δὲ ἔλε-
γον, ἐπειδὴ κιρυχεῖσθαις τῆς συνοδικῆς συνελεύ-
σεως, συνέδραμαν ἐκεῖ πλήθη ἀνθρώπων, καὶ ὄλα
τὰ μέρη τῆς Παλατίνης, ἕνωτε καὶ κάτω, καὶ παυταχ-
νεῖση, ἵτον πλήθη ἀνθρώπων.

Διὸ τῦτο καὶ ἔλεγον, πῶς οὐ συάγνωστις ἐκεῖνη, ὃτου ὄχι μόνου περιττὴ καὶ ἀνωφελῆς, ἀλλὰ καὶ σκανδάλου πρόξενος. μᾶλλον πάντων, εἰς τὸν θέλιτης, εἶπον, ἀναγνώστε της ἀναμεταξύσας εἰς τὴν ἐδίκηνσας συνέλευσιν.

Οἱ ἐδίκαιοι μας λοιπὸν, βλέποντες, ὅτι τὸ ζῆτικα τῆς θεοσέρβειας Μάρκης ἦτον δὲ ἐγκρεμνισμὸς τῆς λατινικῆς ἐπάρσεως καὶ ἀνθαδείας, αὐτέσησαν καὶ ἀυτοὶ συμφώνως μὲν ἀυτὸν. καὶ τόσου τὰς ἡνδυκασμαρνὰς τέρεσσιν μὲν ἀναγνωσθεῖσι τὴν κοινὴν συνέλευσιν εἰς τὸ Παλάτιον τὸ Πάτε, ως δηὖτε ἀπεφάσισαν, ὅτι ἀνδὲν ἀναγνωσθεῖσιν πρῶτον οἱ ὄροι, ἀδύνατον εἶναι νὰ γένη ἀλλιγάτηροι συνέλευσις.

Οἱ ἐναντίοι λοιπὸν βλέποντες τὴν τόσην ἀντίστασιν καὶ επίθεσιν, καὶ σανικῶς τὰς ἐσυγχέοντας τέλος πάντων νὰ γένη οὐ τὰτων ἀναγνωστις εἰς τὴν κοινὴν σύνοδον.

Ἄλλος ἐπειδὴ τόσου ἀναγυκαία ἐκρέθη τοῖς τὰς ἐδίκαιοις μας οὐ τῶν ὄρων ἐκείνων συάγνωστις, καὶ ἐδὼ τῷρες πολλάκις τὰς ανεφέραιμεν, φαίνεται μοι, πῶς εἶναι χρεῖα, διὰ τὰς μὴ σπικδαίας, νὰ εἰπῶ μεν, ως ἐνπαρόδῳ τὶ εἴναι αὐτοὶ οἱ ὄροι τῶν οἰκεμενικῶν συνέδων, διὰ νὰ καταλάβων καὶ οἱ ἀπλάτεροι, πότεν μέγιστα κακῶν ἐτόλμησαν οἱ πάντοι λατίνοι.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔξειρῃ καὶ διὰ σὺνας, ὅτι εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Χριστιανωσύνης, δὲν ἦτον ἀκόμα ἐγγυηφός οὐ πίστις εἰς τὸν Κόσμον· λέγω δέ ἀρχὰς τῆς Χριστικωσύνης, τριακοσίας χρόνιας καὶ ἐπέκεινης ἀπό Χριστοῦ.

Ε'πειδὴ, ὅταν ἐπίσευς τινὰς, ἐδιδάσκετο καὶ ὡμιλέγει τὴν Πίσιν διὰ σόματος μόνον, καθὼς οἱ θεῖοι. Αὐτόσολοι παρέδωκαν, καὶ οἱ μεταγενέτεροι παρέλαβον, καὶ ώτας ἐβαπτίζετο.

Η ἀγία καὶ οἰκουμενικὴ πρώτη σύνοδος ἡ συνα-
θροισθεῖσα ὑπὸ τῆς μεγάλης Κωνσαντίνας, κατὰ τῆς
ἀνεωτάτης αἵρεσεως τῆς Αὐραί, ἐκσίνη πρώτη ἐσύ-
νθετη ἐγγυηθήσως τὴν πίσιν τῶν χριστιανῶν, καὶ τὴν
παρέδωκεν εἰς ὄλον τὸν Κόσμον· ἥσαν ἐκεῖνοι τριά-
κόσιοι δεκαοκτώ ἀρχιερεῖς, ὄλοι Θεοφόροι πατέρες.
ὄλοι ἄγιοι. ὄλοι πλήρεις θείας σοφίας καὶ χάριτος.
ὄλοι σημειοφόροι καὶ τερατηροῦντοι.

Ἐκεῖνοι οἱ τοστοὶ τὸν ἀριθμὸν οἱ τοστοὶ
τὴν ἀγιότητα, καὶ τὴν θείαν σοφίαν, πᾶσαν ἐπιμέ-
λσιαν καὶ προτοχὴν πνευματικὴν καταβαλόντες ἔγρα-
ψαν τὴν Πίσιν. Ἡγαν μέσα εἰς ὄλιγας ἀρέδας ἐ-
περικλεισταν θεοτόφως, ὄλας ἐκεῖνα τὰ δόγματα
τῆς χριστιανικῆς Πίσεως, τὰ ὅποια κατὰ πᾶσαν ἀ-
νάγκην, πρόπει νὰ ὀμολογήσῃ, ἐκεῖνος, ὃποι ἔρ-
χεται νὰ γένη χριστιανὸς, καὶ ώτω νὰ βαπτίζεται.

Ταῦτο εἶναι ἔκειρο ὅπερ ὄνομάζομεν ἀγιον σύμ-
βολον τῆς Πίσεως. διλαδὴ τὸ πισεύω εἰς ἓνα Θεὸν
καὶ τὰ ἔξις ἔως εἰς τὸ τέλος. μετὰ ὄλιγας χρόνους
ὕστερον, ἐνάρδη ἄλλη φοβερὰ αἴρεσις τῆς πνευματο-
μάχα Μακεδονία. Ήτος ἐβλασφήμει εἰς τὸ πνεῦμα
τὸ ἀγιον, λέγων ἀυτὸ δῆλον καὶ κτίσμα τῆς θεοῦ,
καθὼς ὁ Λόρσιος ἔλεγε τὸν θεόν, κτίσμα τῆς Θεο-
πατρὸς, αὐτὴ ἡ αἴρεσις ἔγινεν αἰτία, νὰ συναχ-
θῇ εἰς τὴν Κωνσαντινόπολιν ὑπὸ τῆς μεγάλης Θεο-
δοσίας ἡ ἀγία καὶ οἰκουμενικὴ δευτέρα σύνοδος, ὄλιγών
τεροι μὲν τὸν ἀριθμὸν ἀπὸ τὴν πρώτην, ἐπιδὴ ήσαν

έκατον πεντάκοντα, ὅχι ὅμως ὄλιγότεροι καὶ κατὰ τὸν σοφίαν καὶ ἀγιότητα, καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ χαρίσματα τὴν ἀγίαν πνεύματος. Καὶ διὰ νὰ μὴν ἀναφέρω ἄλλους, φθάνει νὰ εἰπῶ, πῶς οὗτοι εἰς ἀκείνην τὴν σύνοδον, καὶ ὁ πολὺς καὶ μέγας τὴν θεολογίαν Γρηγόριος.

Οὕτοις οἱ θεῖοι πατέρες, ἐπειδὴ συνήχθησαν διὰ τότο καὶ μόνον, διὸ νὰ εἴη γιόσκυν τὴν φύσιν καὶ τὸ σῖγμα τῆς ἀγίας πνεύματος, ὥπερ ἐβλασφημήσατο καὶ ὑβρίζεται ὑπὸ τῶν αἱρετικῶν, διὰ τοῦτο καὶ εἴξεκτε τῆς ἀγίας πνεύματος φωτισθέντες εἴησαν βωσαν καὶ εἴησαν μὲν ὄλιν τὴν τελειότητα, κατὰ τὰς θεάς πυραφάς, ὄλιν τὴν θεολογίαν τῆς ἀγίας πνεύματος. Οὕτων, ἐπειδὴ τὸ σύμβολον τῆς πρώτης συνόδου, ἔλεγε,, πιπευω καὶ εἰς ἐν πνεύμα ἀγίου, καὶ τόσου μόνου, καὶ ὅχι περισσότερου, μὲ τὸν νὰ μην εἶχε γεγονιθῇ ἀκόμα τότε, ἡ πικρὰ τῶν πνευμάτων αἵρεσις, ἐπειδὴ λέγω, τόσου μόνου ἔλεγε τὸ τῆς πρώτης σύμβολον, διὰ τοῦτο ἡ δευτέρᾳ θεοσόφῳ κιναρένη ἐπρόσθεσε καὶ ταῦτα,, ἵγαν, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιὸν, τὸ ἀκ τῆς πατρὸς ἐκπροσύμβαντον, τὸ σὺν πατρὶ καὶ ὑιῷ συμπροσκυνάμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν. Λέγεσιν οἱ θεολόγοι τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας, ὅτι ὄλα ἀντὰ περιέχονται μέσα σὶ τὸ σύμβολον τῆς πρώτης συνόδου, ἀλλὰ συνεπτυγχέντως, ἵγαν μὲν πολλὴν ενολογίαν καὶ συσκιασμόν.

Οὐδενὸς δευτέρᾳ σύνοδος, ἄλλο δὲν ἔχει, λέγεται παρὰ ἀκέπτυξεν, ἵγαν εἴη γιόσκυν καὶ ἐφανέρωσε τὸ περὶ τῆς ἀγίας πνεύματος δόγμα, μέσα εἰς ἔχειν τὸ τῆς πρώτης σύμβολον.